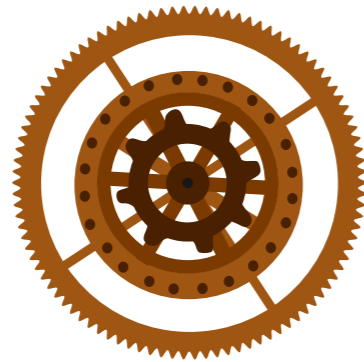

První den ve škole

Jako z velké dálky se ozýval ptačí zpěv, byl to dědečkův budík na mobilu. Dědeček pomalu otevíral oči, moc se mu nechtělo, ještě se protahoval v peřinách a poslouchal cvrlikání letní louky. Pomalu si vybavoval, co je za den a co ho dnes čeká... Najednou vyskočil z postele a upřel pohled na svítící hodiny na nočním stolku. „Šest,“ spadl mu kámen ze srdce. Svižným krokem došel do koupelny, umyl se, oholil a přešel k počítači. Na obrazovce na něj vyskočilo dnešní datum: 1. září. Dědeček se usmál, ano, dnes jde Viktorka poprvé do školy. Už se nemohl dočkat, stejně jako ona. Jaké to bude první den ve škole? Jací budou spolužáci? A co paní učitelka? Dědeček si kladl stejné otázky jako jeho vnučka.

Rychle se oblékl, vyšel z domu a za tři minuty už stál na nástupišti metra Můstek. Dojel na Hradčanskou a spěchal k domu, kde bydlela Viktorka s rodiči. Bylo teprve čtvrt na osm, uklidnil

se, všechno krásně stihl. Ani nešel nahoru, nechtěl rušit při přípravách na tak důležitý den.

Za chvíli se otevřely dveře a z nich vyběhla Viktorka s brašnou na zádech. Tvářila se důležitě, ale když uviděla dědečka, zvesela vyrazila k němu, aby se přivítali. „Podívej, dědo, jakou mám krásnou aktovku!“ volala a předváděla dědečkovi, co aktovka všechno umí. Brašna měla plno odrazek, dokonce i blikající světýlko, které se dalo zapnout a vypnout, řadu kapsiček na různé potřeby, obrázků, které se daly vyměňovat, a vůbec – dalo se s ní pěkně vyhrát.

Pro Viktorku byla ale taková aktovka vážná věc, tak pyšně si ji nesla. „Nu, jen se bojím, že je pomalu větší než ty, a to v ní ještě nemáš učebnice, slabikář, sešity, které ti dnes dají ve škole... musíš hodně jíst, Viktorko, abys ji pak unesla,“ starostlivě si dědeček prohlížel objemnou aktovku na zádech útlé dívčinky. Přivítali se s maminkou a tatínkem a společně vykročili ke škole. Viktorka lítalala kolem nich, chvíli šla za ruku

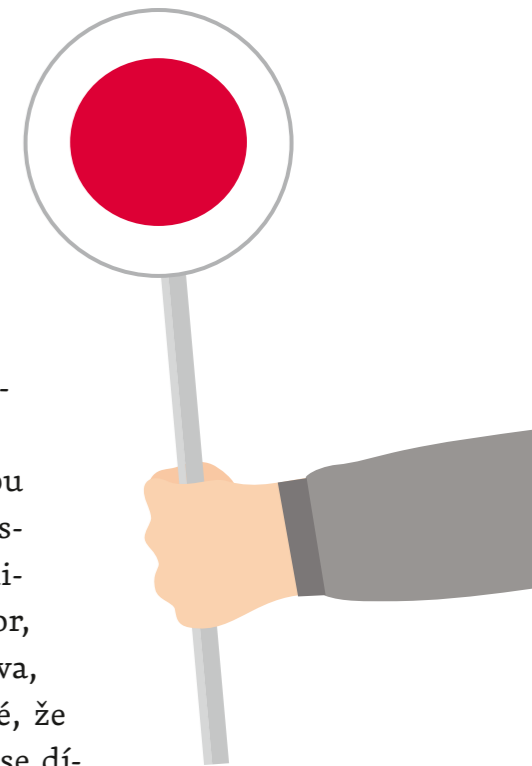
s dědečkem, chvíli s rodiči, pak zase běžela napřed. Už se nemohla dočkat, až dojdou do školy.

Na každé křižovatce a na každém přechodu přes ulici stáli strážníci v zářivě zelených vestách. „Proč tady stojí ti policisté?“ divila se Viktorka. „Něco se stalo?“ „Ne, nestalo se nic, ale děti jdou do školy a strážníci je chrání, aby se bezpečně dostaly přes cestu.“

Po prázdninách jsou děti rozjívěné, myslí si, že jsou ještě u babičky na venkově, ale ve městě jezdí spousta aut, a tak strážníci upozorňují řidiče, aby zpomalili a dávali na děti pozor. Ale i vy si musíte dávat pozor, když přecházíte silnici. Musíte se rozhlédnout, doleva, doprava, znovu doleva a doprava, a když jste si jisté, že opravdu nic nejede, můžete rychle přejít, ale pořád se díváte, jestli nepřifíčí auto nebo motorka. Mohlo by být po radosti a cestu do školy by následovala cesta do nemocnice,“ vysvětloval tatínek.

Za chvíli se před nimi objevila velká bílá budova školy. Viktorka zvažovala. Už je tady. Ode dneška sem bude chodit každý den. Skončilo období hraní a nastává čas učení. Čeká to každé dítě, prožili to rodiče i dědeček s babičkou, i jejich rodiče, tak už to všude na světě chodí, že děti jednou dozrají do věku, kdy už si nebudou jen hrát, ale musí se naučit číst, psát, počítat, rozumět světu kolem nás, přírodě i vesmíru.

Jednou o prázdninách dědeček vyprávěl Viktorce, co se ve škole budou učit. Bylo toho tolik, že Viktorka bezmocně rozhodla rukama a povídá: „Dědo, víš, co mě napadlo? Co kdyby někdo vynalezl takovou aplikaci,

jako je na mobilu, víš, kde jsou všechna písmena, je tam matematika, kalkulačka, hvězdná obloha, všechno o zvířátkách, i angličtina, a když by se přiložila na hlavu, všechno by se mi to tam stáhlo? Nemuseli bychom tolik let chodit do školy a dostávat pětky." Dědeček vykulil oči, to ho tedy nenapadlo. „Hm, to byste ten život měly hodně jednoduchý, děti. Jenže v životě nejde jen o znalosti, víš, důležité je také učení jako takové. Tím, že si osvojuješ všechno vědění, se ti zlepšuje práce mozku, budeš bystřejší, mít lepší paměť a dokážeš si dávat všechny poznatky, o kterých se budete učit, do souvislostí, budeš jim lépe rozumět a umět si vyhledávat další informace, nejen ty, které by se ti stáhly do mozku z nějaké aplikace. Učíš se i trpělivosti, vytrvalosti, úsilí, to jsou vlastnosti, které přece potřebuješ i v baletu, při lyžování a bruslení, šiknou se ti v každé práci, kterou budeš jednou dělat. Bez nich by nikdo nevylezl na nejvyšší horu světa, nevyletěl do vesmíru, nevymyslel počítač. V mobilu je milion informací, ale neumí myslet, všechno zatím vymysleli a objevili vzdělaní lidé, ti, kteří se ve škole dobře učili, proto byl jejich mozek připraven vynalézat nové věci.“

Před školou už stály desítky dětí a rodičů a všichni čekali, až pan školník otevře velké vstupní dveře. Děti po sobě pokukovaly, některé se znaly ze školky, ale byla kolem i spousta nových budoucích spolužáků. Viktorka se nadšeně zdravila s kamarádkami Julinkou a Káťou, ukazovaly si vzájemně svoje nové aktovky a těšily se, až spolu poprvé zasednou do lavic. Pak se dveře otevřely a dav rodičů a dětí se hrnul dovnitř. Viktorčin tatínek si přečetl, že půjdou do 1. A ve druhém patře.

Třída byla světlá, prozářená sluncem, na stěnách viselo plno obrázků a na lavicích ležely hromádky učebnic a sešitů pro každého žáka. Uprostřed třídy stála paní učitelka v modrých šatech, usmívala se na příchozí

děti a zdravila se s rodiči. Tatínek vyhledal pohledem paní učitelku, podal Viktorce kytku a pobídl ji. Viktorka měla trochu trému, ale přemohla ji a přistoupila k paní učitelce. „Dobrý den, paní učitelko, já jsem vám přinesla kytičku,“ předala jí květiny do ruky. Paní učitelka pohladila Viktorku po hlavě a vyzvala ji, aby si vybrala, ve které lavici by chtěla sedět. Bylo to, panečku, těžké rozhodování, chvíli byla Viktorka bezradná, ale pak si vybrala třetí lavici u okna. Je levák, a proto by měla sedět na levé straně lavice, aby nešťouchala při psaní Julinku. Už před školou si řekly, že by chtěly sedět spolu. Děti si zvědavě prohlížely knihy a školní potřeby, které ležely na lavicích. Opatrně a s úctou listovaly slabikářem,

písankou, prohlížely si matematiku a prvouku, notýsek, do kterého jim bude paní učitelka psát vzkazy pro rodiče, i žákovskou knížku, kam budou dostávat známky. „To jsem zvědavá, jaké známky tam budeš za měsíc mít,“ škádlila maminka svou malou prvňačku. „Samé jedničky!“ naoko se zlobila Viktorka. Jak by mohl někdo pochybovat, že by mohla dostávat jiné známky než jedničky! Když se třída zaplnila, paní učitelka vzala ze stolu malý zvoneček a zazvoněním vyzvala děti a rodiče, aby se utišili. „Vítám vás ve škole, děti. Ode dneška se budeme vídat každý den a společně se naučíme tolik věcí, že si na konci první třídy budete umět samy přečíst knížku nebo spočítat peníze na nákup. Učení je radost, pomůže vám v poznávání všeho, co nás obklopuje. Přeji vám, aby se vám ve škole líbilo a abyste sem přicházely každý den s radostí.“ Rodiče pak nechali děti s paní učitelkou ve třídě a šli si prohlédnout školu.

Po hodině se dveře třídy otevřely, děti se seřadily do dvojic a vycházely na chodbu. Tatínek potěžkal Viktorčinu aktovku a pozvedl obočí: „Tak to budeš umět hodně věcí, až se tohle všechno naučíš,“ a vzal Viktorce aktovku, aby jí pomohl. „Ne, já sama, to je moje aktovka,“ bránila Viktorka svoje nové poklady. Vyšli ven do rozzářeného dne a spolu s Káťou a Julinkou a jejich rodiči se pomalu ubírali k restauraci, kde chtěli oslavit první školní den. Po obědě přišla Viktorka k dědečkovi a nahlas, aby to slyšely i ostatní děti, zvolala: „A teď nám, dědo, budeš něco vyprávět, vid’?“ Dědeček se nenechal dlouho prosit, posadil si Viktorku na klín, ostatní děti si sedly na bobek kolem nich a tiše naslouchaly.